

Những Chông Gai Của Một Hành Giả

Trên Bước Đường Trở Về Nhà

Thanh Diệu Đức, Thích Nữ Chân Diệu

Tôi vốn không thích cái vô thường, tạm bợ của Thế Gian nên thường hay thắc mắc, khắc khoải làm sao để thoát khỏi sự vô thường đó và tự hỏi có cái gì thường hằng vĩnh cửu ở đời không?

Với hoài bão giải quyết những ưu tư đó tôi thường đi các chùa, học hỏi nơi các vị tu sĩ, đọc các sách vở ... Vì thế mỗi khi có khóa Tu nào mà tôi được biết, dù ở đâu xa hay gần, tôi cũng cố gắng thu xếp thời giờ và tìm phương tiện để đến tham dự một cách hăng say, nhiệt tình... Tôi tâm nhủ : “ Cho dù trải qua bao gian khổ, khó khăn đến nhường nào nếu đạt được ước nguyện, tôi vẫn sẵn sàng vui vẻ tiến bước”.

Trải qua nhiều thời gian, đi rất nhiều nơi, tôi học vài vị thầy chỉ dạy cho tôi phương cách làm sao nhận ra được Bản Lai Diện Mục của mình và cứ như thế tôi vẫn tu, vẫn học nhưng vẫn khao khát một vị Minh Sư như ý muốn là một vị tận tụy, cận kề, cởi mở, không quan liêu, không khoảng cách, không lạnh lùng, không quá nghiêm nghị, dĩ nhiên rất bình dân, từ bi, bình đẳng, sẵn sàng giải đáp mọi thắc mắc, sẵn sàng tháo đĩnh, nhỏ chốt, khuyên dạy thẳng thắn và rôt ráo từ thấp tới cao...

Cứ với tâm trạng ấy mãi cho đến một ngày kia, tôi may mắn và cũng không ngờ rằng Vị Minh Sư ấy không ai xa lạ mà chính là chị của tôi, một người chị mà tôi hằng yêu kính. Tôi sung sướng tình nguyện theo thầy, tức người chị tuyệt vời của tôi để được học hỏi, uốn nắn, dạy dỗ.

Quả tình mà nói, tôi rất phàm phu, vô minh dày đặc, lúc nào cũng đầy dẫy những Nhi Biên Tương Đối: Nào cao/ thấp, nào đẹp/ xấu, nào vui/ buồn, ghét/ thương, thêm vào cái bản tính đã lười biếng lại còn đầy đủ mọi tập khí : Tham, sân, si, ngã mạn, ích kỷ, nhỏ nhen, tị hiềm, dối trá , ác độc v..v...; Thế mà lúc nào tôi cũng tưởng mình tài giỏi, tốt đẹp và hoàn hảo!

Ai mà động đến tôi thì tôi nổi giận, tôi thù ghét, không bao giờ tha thứ; Vì tự ái quá cao, quá ngã chấp nên cũng rất khó cho sự uốn nắn và sửa đổi! Ấy thế mà tôi lại muốn Tu, muốn thành Phật, thật là vô lý và tức cười! Đây là một vấn đề rất nan giải của tôi, muốn đạt đến cứu cánh giải thoát thì đương nhiên phải trải qua nhiều cố gắng, kiên trì, gian khổ phải can đảm, dũng mãnh không ngừng để đối phó với những tội tệ ấy, nhưng với con người đủ tập khí và tự ái như tôi thì làm sao mà vượt qua? Vì hiểu được đã là một chuyện khó mà làm được lại là chuyện khó triệu lần!

Thầy tôi với Trí Tuệ sáng ngời, Tâm Từ Bi vô lượng lúc nào cũng sát bên tôi, không ngại những khó khăn, luôn theo dõi từng hơi thở, từng cử chỉ, từng hành động, từng lời nói của tôi, người đã dùng mọi phương tiện khai thị để mở mang trí tuệ tôi, cũng như đã vạch trần ra những thói hư, tật xấu của tôi.

- Thời gian đầu tôi cảm thấy nhiều đau thương, giận hờn, uất hận v...v... Bởi quá vô minh nên không thể thấu được những sự dạy dỗ quý báu đó, vì đã từ lâu tôi chỉ quen với những ngọt ngào, dịu dàng, êm ái mà không thể nào chịu được những sự thật bị vạch trần ra và cũng không thể chấp nhận mọi khó khăn, cay đắng (Thuốc đắng giã tật, sự thật mất lòng) này. Không chấp nhận sự thật, dù điều ấy rất có lý, rất đúng, chỉ vì tự ái nên tôi đã cố đả phá đến cùng để bênh vực, che chở cho cái bản ngã của tôi.
- Ấy thế mà thầy tôi vẫn kiên trì, dẫn giải cho tôi tiến từng bước, dù là những bước rất nhỏ, rất khó khăn. Trải qua bao ngày tháng, từ từ tôi mới nhận ra rằng : Thầy tôi quá từ bi, quá hy sinh với sự dạy dỗ thật chí lý, tuyệt vời... Tuy biết vậy nhưng vì cái tật bướng bỉnh nên cũng vẫn rất khó khăn để nhận lĩnh những sự chỉ dẫn minh bạch hữu ích ấy; Quả là tôi quá xấu xa và quá si mê! Nhưng rồi bên tà, bên chính, thầy tôi đã thắng tôi hời nào mà tôi cũng không hay! Vì tôi đang chậm chạp tinh tấn, cố gắng học hỏi và tôi cũng đã biết rõ là tu thì phải sửa! Tu Là Sửa, là sửa, và sửa mãi... Vâng, tôi biết, tôi đã biết nhưng sao mỗi lần được dạy dỗ, sửa sai thì tôi lại vẫn thấy đau đớn, ê chề và vẫn thấy rất buồn khi bị chỉ trích! Ôi là cái ngã vô minh của tôi sao nó sâu dày, tòi tẹt đến thế!

Phương Tiện của Thầy:

Mới đầu những sự chỉ trích chỉ có thầy và tôi mà tôi còn không muốn nghe, rất khó chịu khi bị nghe! Sau đó sự chỉ trích bị đem ra trước một vài người thân trong nhóm thì nói sao cho xiết nỗi đau khổ của tôi lúc đó! Tôi thấy bị mất mặt, xấu hổ vì những người xung quanh nhìn mình, rất có thể họ khinh khi mình, tôi tưởng tượng như thế nên không nuốt được hận thù và để nước mắt tuôn rơi trong tủi nhục, đắng cay tột độ!

Để đập ngã cho tôi và đập đến tận cùng, thầy thường giúp tôi qua khỏi những khó khăn đó, thầy hỏi tôi:

- Lại mất công phu rồi phải không?
 - Cái gì đang đau khổ?
 - Cái gì đang buồn giận sầu thương?
 - Cái gì đang hận thù?
- Hãy đưa đây coi!

Đại khái những phương tiện của Thầy như thế, nhiều vô số kể đã giúp tôi vượt qua bao sầu hận, bao vương mắc. Tôi có tinh tấn hơn, không rời công phu và làm việc cũng chú tâm, siêng năng hơn; Với từng giai đoạn tiến triển cho đến được giai đoạn này, tuy đã khá nhưng chưa khá nhiều, vì nghiệp chướng, tập khí sâu dày nên nhiều khi thấy đường đi tốt đẹp mà làm thì vẫn không nên thân! Bởi tôi còn rất nhiều sai lầm nên còn nhiều chua cay! Mặc dầu tôi biết rất rõ trên con đường về nhà phải ngậm đắng nuốt cay, phải chông gai, gian khổ... Tôi lại cũng biết rằng nếu đã quyết chí tu thì chỉ có hai con đường: Một là chịu sinh tử chi phối thì để cho bản ngã thắng được mình, hai là mình phải thắng nổi cái bản ngã vô minh đó, thì mới mong ra ngoài những phiền não sinh tử, là “ Một Việc Trọng Đại” dĩ nhiên không thể nào thiếu thầy chỉ dạy, cũng không thể thiếu các bạn đồng tu khuyến khích.

Thế đây, để đối phó với cái thân tâm phàm phu đầy ô nhiễm này của tôi mà phải bao nhiêu là bổ trí: Tôn biết bao công lao, thời gian của thầy, của bạn và cả sự cố gắng,

can đảm của chính tôi nữa nhưng cũng không thể nào tránh được nước mắt trong từng giai đoạn:

- Nước mắt của buổi ban đầu là nước mắt đau thương
- Kế đó là nước mắt của thù hận, hận uất
- Tiếp theo là nước mắt của chán nản, đầu hàng, bỏ cuộc
- Rồi đến nước mắt của vui tươi, hạnh phúc, biết ơn
- Và cuối cùng chỉ là những giọt nước mắt của thói quen dù vui, dù buồn
- Cho đến một ngày nào đó, với thời gian thì những giọt nước mắt của thói quen cũng sẽ cạn hẳn và không còn nữa.

Qua bao thời gian thử thách, bao kiên trì, can đảm, hy sinh cho tới giờ phút này tôi mới thật sự nhận ra rằng mọi phức tạp, mọi khó khăn là do chính tôi tạo ra tất cả, nếu không thì việc tu hành sẽ vô cùng giản dị và không đến nỗi tốn thời gian mất nhiều năm dài đằng đằng như thế! Chỉ cần thông minh một chút là chịu khó nghe, chịu khó ngoan ngoãn vâng lời và thi hành, sửa đổi ngay những gì thầy đã chỉ dạy cũng như chịu nghe những lời khuyên chí lý của bạn bè thì sự khuất phục bản ngã cũng không khó khăn đến như vậy! Vì khi bản ngã đã được khuất phục thì tự động mãn vô minh phải mỏng và những áng mây mờ phải tan.

Những Chông Gai Trên Bước Đường Trở Về Nhà của tôi là như vậy, là không dễ dàng, nhưng khi đã hiểu là sẽ tự động thực hành, tự động can đảm nhận mọi sai lầm của mình và cũng tự động sửa đổi ngay thì đương nhiên sự tu hành cũng tiến triển ngay và kết quả sẽ vô cùng tốt đẹp.

Phần tôi khốn khổ như vậy, phần Thầy ra sao? Tôi nghĩ rằng làm Thầy dù có Tâm Từ Bi, có Trí Tuệ đến đâu, cũng vẫn có nhiều khó khăn và đòi hỏi nhiều kiên nhẫn, hy sinh khi gặp phải những người học trò đầy vô minh như tôi! Ngày nay tôi đã hiểu được Thầy, tôi càng hiểu Thầy bao nhiêu, tôi càng thương thầy bấy nhiêu, nên viết ra những lời này để sám hối tội lỗi cùng thầy, để tỏ lòng biết ơn và cũng là để tâm tình với những hành giả nào giống tôi.

Thầy ơi! Các bạn ơi! Bút mực nào mà tả cho xiết nỗi hối hận, thương đau của tôi! Dù cho tôi có chẻ xương, đốt xác mình bao đời, bao kiếp cũng không thể nào trả được công ơn ấy! Phải chăng chỉ có một cách tiến tu và tu cho đến khi đạt được mục đích giác ngộ, giải thoát thì mới mong đền được ân nghĩa của thầy cao như núi và sâu hơn biển này.

Hai câu thơ của thầy văng vẳng bên tai làm tôi chao đảo, cảm động, hối hận và ăn năn mãi:

Thầy nhẫn nhịn, chịu muôn điều oan ức
Miễn sao mình hoá chuyển Chân Thánh Nhân.

Các bạn có biết không, cũng chính vì tôi mà thầy tôi làm rất nhiều bài Thơ Nhạc để giúp tôi và cũng là để giúp đời buông xả mọi tập khí, những bài Thơ Nhạc nói về Phật Pháp bằng bạc với những Công Án, ý nghĩa cao siêu gây thắc mắc và nghi tình rất hay, rất hữu ích cho tôi và cho mọi hành giả nào muốn tu thật rốt ráo và thật thiết thực.

Thời gian dài trôi qua, mọi chông gai cũng cuốn trôi theo, tôi phải nói rằng: Nếu tu thật tâm thì sẽ tự thấy mình có rất nhiều tội lỗi cần sửa đổi và phải sửa đến tận cùng

để không còn một mảy may những tập khí xấu xa: Lười biếng, ngạo mạn, ích kỷ, ghét ghen, dối trá, nịnh bợ, nói xấu, lợi dưỡng, tranh dành, phản bội, lừa lọc, bất hiếu, ngỗ nghịch, ác độc và tệ hại nhất là cái lỗi thích trách móc mọi người, và đổ lỗi cho mọi người, thay vì nhận chính là lỗi của mình.

Tiện đây tôi xin kể hầu các bạn một vài chuyện lấm cẩm về cái bản ngã quá cao, rất đáng chê cười của tôi:

- **Chuyện chấp ngã thứ nhất:**

Có một lần tôi tập tráng bánh cuốn, vì vụng về không tránh được nên cứ hỏng mãi, tôi lại đổ lỗi cho cái nồi: Tại cái nồi này nó bị nghiêng nên tôi tráng hỏng chứ tôi thì có lỗi gì?

- **Chuyện chấp ngã thứ hai:**

Mỗi lần bị chỉ trích, thay vì nhận lỗi thì tôi lại hay nói lảng sang chuyện khác để khỏi bị nghe, rồi còn cố tình biện bạch để đổ lỗi cho người khác.

- **Chuyện tư bất mí, tư phơi bày bản ngã nhem nhuốc của mình thứ ba:**

Tội lỗi của mình thì dẫu không dám phơi bày mà lại thích vạch tội lỗi của người khác. (Khi đang vạch lỗi, nói xấu hay đổ lỗi cho người khác là tự đang hiển bày bản ngã xấu xa của chính mình)

Và còn rất nhiều chuyện nữa không thể kể hết được ...

Mọi nhân xấu đã tạo thì quả nghiệp xấu làm sao mà tránh cho được, nhưng tôi tin rằng nếu chịu cực, chịu khổ, thiết tha mà tu, mà sửa thì dù nghiệp xấu tới đâu cũng sẽ chuyển được hết.

Tôi vô cùng hổ thẹn, vô cùng ăn năn sám hối về mọi tội lỗi lớn nhỏ đã trót gây ra, đã lỡ làm xúc phạm tới thầy, xúc phạm tới mọi người... Nay tôi xin nguyện thề: Với những thói hư, tật xấu, giận hờn, trách móc, đổ lỗi đó được chuyển hóa thành sự biết ơn, biết tán thán về những can đảm, hy sinh vô bờ, những lời khai thị dạy dỗ quý báu của thầy cũng như mọi sự khích lệ của các bạn đồng tu v...v...

Vâng thưa thầy, thưa các bạn, tôi đã thật sự thấm thía về bao lời dạy dỗ chính đáng của thầy, những lời khuyên chí tình của các bạn đều là những thang thuốc bổ, là chiếc thuyền Bát Nhã đưa tôi ra khỏi bờ mê, là nước Cam Lộ tẩy sạch những ô nhiễm vô minh và cũng là tiếng chuông cảnh tỉnh mà suốt quãng đời tu hành vì vô minh tôi lại chẳng hề nhận ra!

Thanh Diệu Đức, Thích Nữ Chân Diệu

Thiền Viện Sùng Nghiêm

11561 Magnolia Street

Garden Grove, CA 92641

Web Site : ThienvienSungNghiem.Com

Email : Sungnghiem@Hotmail.com

Telephone : (714) 636-0118